

Споглядання хмар

Микола Руденко

Годинами я споглядаю хмари,
Мов рух життя, що з волі долина:
Ген під горою купчаться отари,
Ген забіліла кіньми далина.

Можливо, щось я створюю в уяві,
Для злету мрій не пожалівши крил,
Та все ж дивуюся оцій появі:
Бач, мавпа видерлась на небосхил.

Відтак поволі промина година —
І вже неквапне око відзнача:
З тієї мавпи виникла людина —
Як послідовний дарвінізм навча...

Є гіркота в такому спогляданні:
Уява в'язня тче свої дива.
Та я спинивсь на іншому питанні:
Якщо із мавпи, що ж тут вплива?

Хіба при цьому відмирає Сила,
Що в суглинках та у глибинах вод
Всю безліч форм живого сотворила,
Програму вклавши в генетичний код?

Нехай це сталось не за мить єдину,
Та видно почерк Божої руки:
Від мавпи до людини, а людину
Бог визначив собі в помічники.

Материки внизу — неначе мапа,
Що на століття видана нове.
Якщо у Космосі колишня мавпа,
Тоді триває ліплення живе.

Вона вже трудиться пліч-о-пліч з Богом:
Їй віддано і атоми, й зірки...

Увага, зек! Наглядачі за рогом,
Скажи, чиї вони помічники?